

Santmiquelada

per Emma Segura Oms

Sant Miquel, considerat per la tradició cristiana virrei del cel, fa dies que observa com el firmament intenta ploure. El primer dels set arcàngels somriu en veure-li fer quatre gotes que no remullen ni el terra.

Entre núvols i dies clars, han caigut finalment les primeres pluges substancials. Sant Miquel resisteix amb eficàcia rampells d'aigua enfurismats. Llàgrimes celestials desafien vidres de finestres avesades, Sant Miquel les canalitza alimentant torrents i reserves dels Amunts.

L'església de Sant Miquel és singular. Guarda secrets intangibles entre murs fortificats que debutaren cap al segle XIV. Abans d'accedir als encants del seu pati, us rebrà a tothora la figura escultural de Marià Villangómez, un gran mestre de la paraula escrita. La nau, dues capelles i el presbiteri donen forma de martell a un temple que porta el nom del príncep dels arcàngels, patró i protector universal.

Sant Miquel: puig encantat on un petit baladre despulla els seus fruits amollant flors vora un pouet

savi, on habita un aire eivissenquíssim, on la mirada cega del poeta navega en un silenci perfumat de records.

Passejant parròquia avall, trobareu un poble que no parla massa, però que sap molt més del que calla. Un poble on la pressa no troba com arrelar. Sant Miquel aprecia la vida, Sant Miquel és una talaia natural amb vistes a l'infinit. Camins, caminets, gallines, pi blanc, pi ver, olors de mar, sabors del camp, colors desperts, melodia d'un corn quan hi ha peix en venda. Sant Miquel és ball, artesanía, tradició... L'elegància d'una austeritat serena. Tapes, menús, cartes, partides, patides, turismes i costums rurals, muntanyes i valls, flora autòctona i diversa que regala branques i fulles a la voluntat del vent.

Sant Miquel és també un port abrigadet per muntanyes calcàries farcides de coves màgiques. És un port on la terra intenta fusionar-se amb el mar, on l'aire parla amb les onades integrat al medi autòcton. És un port permanentment observat per una torre valenta: la torre des Molar. Construïda l'any 1763, aquesta talaia solitària contempla el seu entorn conformada a no haver estrenat mai la seva funció original: defensar el port de Sant Miquel amb unes dotacions d'artilleria que mai no se li han subministrat.

Sant Miquel dona la benvinguda a la gent de can Tothom. Només una advertència: tot aquell qui visita el quartó de Balansat, pot quedar captivament santmiquelat. ■